

چکیده

مقدمه: ترس از سوزن و درد ناشی از آن سردسته عوامل ایجاد نگرانی افراد از دندانپزشکی است. مطالعه‌ی حاضر با هدف مقایسه کاربرد دهانشویه‌ی لیدوکائین با روش رایج بیحسی سطحی دهانی بر واکنش رفتاری ناشی از درد در طی دریافت تزریق انجام گرفت.

روش اجرا: در این مطالعه کارآزمایی بالینی تصادفی، تعداد ۴۸ جفت تزریق بیحسی بر روی کودکان ۶-۸ ساله مراجعه کننده به مطب تخصصی دندانپزشکی کودکان مجری طرح انجام گرفت. کودکان از هر نوع بیحسی دو عدد در نواحی مشابه دهان نیاز داشتند. به صورت تصادفی در جلسه ابتدایی یکی از دو روش استفاده از دهانشویه لیدوکائین ۲٪ یا ژل برای کودک انجام و در جلسه بعد روش دیگر استفاده شد. واکنش رفتاری ناشی از درد کودک با استفاد از روش FHFHTC (Face, Hand, Foot, Head, Trunk, Cry) بررسی شد. اطلاعات توسط نرمافزار SPSS نسخه ۱۸/۰ تجزیه و تحلیل شد. به منظور مقایسه واکنش رفتاری کودک از Paired t-test و Wilcoxon signed ranks test استفاده شد.

یافته‌ها: نتایج مطالعه‌ی حاضر نشان داد ۱۰۰٪ کودکان گروه کنترل و ۸۸٪ کودکان گروه مداخله بدون واکنش رفتاری بودند و یا واکنش رفتاری خفیف نشان دادند. میانگین زمان سپری شده در گروه مداخله برای تزریق عصب آلوئولار تحتانی $3/22 \pm 0/42$ و برای تزریق اینفیلتره $3/10 \pm 0/54$ بود که در هر دو مورد به صورت معنی داری کمتر از گروه کنترل بود. میانگین واکنش رفتاری کودکان در گروه کنترل $4/25 \pm 2/69$ بود که به صورت معنا داری کمتر از گروه مداخله بود. ($P=0/03$)

نتیجه گیری: در مقایسه با روش رایج بیحسی سطحی، دهانشویه در زمان کمتری بیحسی ایجاد می کند.

نتایج مطالعه حاضر نشان می دهد که میانگین واکنش رفتاری کودکان در مجموع پس از کاربرد دهانشویه به صورت معنی داری بیشتر از زمان کاربرد ژل می باشد. بدون شک برای مؤثر بودن دهانشویه لیدوکائین به عنوان بیحسی سطحی احتیاج به انجام مطالعات بیشتری در این زمینه می باشد.

کلمات کلیدی: بیحسی سطحی، دهانشویه لیدوکائین